SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 455/2010-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. K. H., D., zastúpenej advokátkou JUDr. E. K., B., vo veci namietaného porušenia čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín sp. zn. 1 C 34/07 z 22. októbra 2009 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 6 Co 413/09 z 26. mája 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. K. H. o d m i e t a pre nedostatok právomoci.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. októbra 2010 faxom a následne 8. októbra 2010 poštou doručená sťažnosť Mgr. K. H. (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namieta porušenie čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), ako aj čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane

ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkom Okresného súdu Dolný Kubín (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 C 34/07 z 22. októbra 2009 a rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 413/2009 z 26. mája 2010.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 C 34/07 z 22. októbra 2009 bola v celom rozsahu zamietnutá žaloba proti JUDr. I. P. (ďalej len „žalovaný v I. rade“) o zaplatenie istiny 26 270,95 € s príslušenstvom a proti PaedDr. S. Š. (ďalej len „žalovaný v II. rade“) o zaplatenie istiny 7 196,11 € s príslušenstvom spolu s trovami konania.

Rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 413/09 z 26. mája 2010, ktorý nadobudol právoplatnosť 6. augusta 2010, bol rozsudok okresného súdu potvrdený. Krajský súd sa podľa názoru sťažovateľky v odôvodnení svojho rozsudku nijakým spôsobom nevysporiadal s jej námietkou týkajúcou sa využitia moderačného práva v zmysle § 545a Občianskeho zákonníka na zníženie neprimerane vysokej zmluvnej pokuty. Rovnako sa nevysporiadal ani s právnou a skutkovou argumentáciou sťažovateľky, ktorou sa domáhala vyslovenia neplatnosti ustanovenia o zmluvnej pokute z dôvodu rozporov s dobrými mravmi podľa § 39 Občianskeho zákonníka, uvedenou v odvolaní. Sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie, prípustnosť ktorého vyvodzuje z ustanovenia § 237 písm. f) a g) Občianskeho súdneho poriadku. Napriek tomu z opatrnosti podala aj túto sťažnosť ústavnému súdu.

Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd po predbežnom prerokovaní jej sťažnosť prijal na ďalšie konanie a aby následne nálezom takto rozhodol:

„1/ Krajský súd Žilina rozsudkom č. k. 6 Co/413/2009 zo dňa 26. 5. 2010 porušil základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu zaručené čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že neprejednal riadne a v celom rozsahu ňou podané odvolanie.

2/ Krajský súd Žilina rozsudkom č. k. 6Co/413/2009 zo dňa 26. 5. 2010 porušil základné právo sťažovateľky vlastniť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a čl. 1

Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že v dôsledku nesprávneho právneho výkladu zákona zamietol jej odvolanie proti rozsudku Okresného súdu Dolný Kubín, ktorý zamietol jej návrh na vrátenie bezdôvodného obohatenia.

3/ Okresný súd Dolný Kubín rozsudkom č. k. 1 C/34/2007-187 zo dňa 22. 10. 2009 porušil základné právo sťažovateľky vlastniť majetok zaručené čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd tým, že v dôsledku nesprávneho právneho výkladu zákona zamietol jej návrh na vrátenie bezdôvodného obohatenia.

4/ Rozsudok Krajského súdu Žilina č. k. 6Co/413/2009 zo dňa 26. 5. 2010 a rozsudok Okresného súdu Dolný Kubín č. k. 1 C/34/2007-187 zo dňa 22. 10. 2009 sa zrušujú a vec sa vracia na ďalšie konanie.“

Podľa zistenia ústavného súdu sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie datované 3. septembra 2010 a doručené okresnému súdu faxom 6. septembra 2010 a následne poštou 7. septembra 2010.

Z dovolania, ktoré si ústavný súd zadovážil, vyplýva, že jeho prípustnosť sťažovateľka opiera o ustanovenie § 237 písm. f) Občianskeho súdneho poriadku, pretože podľa jej presvedčenia postupom súdov jej bola odňatá možnosť konať pred súdom. Konkrétne dôvody dovolania sú zhodné s dôvodmi uvedenými v sťažnosti podanej ústavnému súdu. Okrem toho dovolanie obsahuje aj niektoré také námietky, ktoré nie sú predmetom sťažnosti podanej ústavnému súdu.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Podľa názoru ústavného súdu nie je v jeho právomoci o merite podanej sťažnosti konať a rozhodnúť.

Ako to vyplýva z citovaného ustanovenia čl. 127 ods. 1 ústavy, právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná iba subsidiárne, teda len vtedy, ak poskytovanie tejto ochrany nie je v právomoci všeobecných súdov.

Proti rozsudku okresného súdu bolo prípustné odvolanie ako riadny opravný prostriedok, a preto právomoc poskytnúť ochranu označeným právam sťažovateľky mal krajský súd v odvolacom konaní. Tým je zároveň vylúčená právomoc ústavného súdu. Treba dodať, že sťažovateľka túto možnosť aj využila a odvolanie podala.

Proti rozsudku krajského súdu sťažovateľka podala dovolanie, ktorého prípustnosť vyvodila z ustanovenia § 237 písm. f) a g) Občianskeho súdneho poriadku.

Podľa názoru ústavného súdu v prípade podania mimoriadneho opravného prostriedku (dovolania) a súbežne podanej sťažnosti je daná právomoc ústavného súdu až po rozhodnutí o dovolaní. Pritom lehota na podanie takejto sťažnosti bude považovaná za

zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (mutatis mutandis I. ÚS 169/09, I. ÚS 184/09).

Keďže sťažovateľka podala proti rozsudku krajského súdu dovolanie, právomoc poskytnúť ochranu označeným právam má v tomto štádiu Najvyšší súd Slovenskej republiky v rámci dovolacieho konania. Tým je aj v tomto prípade vylúčená právomoc ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde tak, ako to vyplýva z výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2010